

Chương 200: Tâm Sự Với Adriana

(Số từ: 3921)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

08:52 AM 23/04/2023

Trong học kỳ đầu tiên của tôi, việc tự lo cho bản thân đã đủ khó khăn, vì vậy tôi không thể lo lắng về bất cứ điều gì hay bất cứ ai khác. Tôi đã bị đặt vào một tình huống không rõ liệu tôi có thể lo cho sự an toàn của bản thân mình trước hay không.

Tất nhiên, sau khi bắt đầu học kỳ thứ hai, trong khi tôi không có đủ sức mạnh để đảm bảo an toàn cho mình, tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, trong một thời gian, thói quen của tôi đã ổn định khá nhiều.

Vì thói quen tập luyện và biểu diễn cá nhân của tôi ổn định nên tôi cũng có thể tập trung vào những thứ khác.

Công việc kinh doanh của Airi, kế hoạch kinh doanh mới cho băng Rotary...

Và thậm chí thúc đẩy sự phát triển của các nhân vật trong câu chuyện chính.

Tôi phải tiếp tục làm việc với bản thân đồng thời đạt được tiến bộ trong các lĩnh vực khác.

—Đầu tiên...

Mặc dù vẫn chưa quyết định đó sẽ là một nhóm nghiên cứu ma thuật, một hội nghiên cứu ma thuật hay một câu lạc bộ nghiên cứu ma thuật, rõ ràng là tôi phải nói chuyện với từng sinh viên của Class B, vì vậy tôi đã lên kế hoạch đến thăm sau khi lớp học kết thúc.

* * *

—Ngày hôm sau. Thứ Tư.

Bình minh...

Tôi đã tập luyện vào sáng sớm với Adriana. Tất nhiên, so với Adriana, chỉ số của tôi vẫn thấp hơn rất nhiều, nhưng tôi không còn bị tụt lại phía sau nữa.

Tôi không thể tập luyện buổi sáng trong hai ngày trước đó vì sự cố Tiamata, nhưng Adriana dường như đã tiếp tục tập luyện một mình trong thời gian đó. Khi cô ấy hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra, tôi nói đơn giản là tôi ngủ quên.

Tôi đã tự hỏi Adriana sẽ phản ứng thế nào nếu cô ấy biết rằng tôi đã trở thành chủ nhân của Thánh kiếm Tiamata. Rốt cuộc, đó là Thánh tích của nữ thần Towan mà cô phục vụ.

Tôi khá chắc chắn rằng cô ấy sẽ ngạc nhiên. Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi sẽ nói với cô ấy. Rốt cuộc, Adriana có một trái tim yếu đuối.

“Ugh...”

Sau một set, tôi và Adriana nghỉ ngơi trên băng ghế trên đồi.

“Mùa hè sắp hết rồi.”

"Cậu nói đúng."

Đến tháng 10, cái nóng mùa hè sẽ qua đi nhường chỗ cho mùa thu đến. Và sau một mùa thu ngắn ngủi, mùa đông sẽ đến với chúng ta. Adriana nhìn phong cảnh của Temple trải dài trước ngọn đồi.

“Vào mùa đông, quang cảnh từ nơi này rất đẹp, cậu biết không?”

"Thật ư?"

"Đúng vậy."

Adriana đã sống ở Temple lâu hơn tôi một năm, vì vậy không có gì ngạc nhiên khi cô ấy biết phong cảnh mà người ta có thể nhìn thấy ở Temple vào mùa đông. Cô đảm bảo rằng Temple trông thật tuyệt trong tuyết.

“Vậy điều đó có nghĩa là cô cũng sẽ tập luyện buổi sáng trong thời tiết như vậy sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu trượt chân và làm tổn thương chính mình?”

“Cậu quên cái này à?”

Adriana mỉm cười khi cho tôi xem đôi bàn tay phát ra [sức mạnh thần thánh] của cô ấy.

Ngay cả khi cô ấy bị thương, cô ấy sẽ có thể hồi phục với điều đó, vì vậy tuyết có rơi hay không

thực sự không quan trọng. Điều đó chỉ khiến cô gái đó có vẻ vụng về hơn mà thôi.

“Nhân tiện, cô đã bao giờ đánh nhau với Orbis Class chưa?”

Hôm trước có vài sự cố nên tôi cũng hơi tò mò.

Vụ việc xảy ra giữa Orbis Class và Ludwig đã được lên kế hoạch xảy ra trong lễ hội trường, nhưng chúng tôi đã vướng vào Orbis Class vì những điều nhỏ nhặt.

Adriana, người đã ở nơi đó lâu hơn tôi một năm, đã từng đánh nhau với Orbis Class chưa?

“Orbis Class? Tại sao? Cậu có gặp rắc rối với Orbis Class không?”

Như thể tự hỏi cô ấy nên làm gì với tính cách đó của tôi, Adriana tách mình ra khỏi tôi trong khi trông hơi mệt mỏi.

KHÔNG! Nghiêm túc!

Tôi biết rằng mình đã tích rất nhiều nghiệp chướng, nhưng dù tôi có nói gì đi chăng nữa, mọi người sẽ luôn gắn tôi với hình ảnh của một kẻ chuyên gây rối!

“KHÔNG. Tôi chưa bao giờ đánh nhau với họ, và tôi chỉ đấu tập và luyện tập với họ theo cách bình thường một vài lần.”

Tất nhiên, tôi đã hơi quá tay, nhưng tôi không nói với Adriana điều đó vì cô ấy sẽ chỉ cảm thấy thất vọng về tôi nếu tôi làm vậy.

Phải...

Nghĩ lại thì, tôi chưa bao giờ đánh nhau với họ, nhưng họ đã làm, phải không? Nếu bạn đang hỏi tôi, họ là những người đã yêu cầu nó, phải không? Và bởi vì tôi đã thắng, nên sau đó họ cũng không tìm đến tôi để gây rắc rối nữa.

Adriana gật đầu trước lời nói của tôi.

“Hmm, Orbis Class không thực sự thích chúng ta. Nhiều thành viên của chúng ta cũng không thực sự thích những thành viên Orbis Class. Art chẳng hạn, đã từng đánh nhau vài trận với họ.”

—Art de Gartis, sinh viên năm hai A-3. Anh ta là người mà tôi phải đấu tay đôi. Tất nhiên, tôi thực sự đã đánh nhau với sinh viên năm ba, Mayarton. Tôi đã không gặp anh chàng đó kể từ trận đấu đó. Tôi chỉ biết rằng danh tiếng của hắn ta đã hoàn toàn rơi xuống tận đáy trong Royal Class bởi vì tên đó đã cố gắng trừng phạt một sinh viên năm nhất thông qua một cuộc đấu tay đôi.

Dù sao thì, có vẻ như những sinh viên năm hai, những người học ở Temple lâu hơn chúng tôi, cũng có vấn đề với Orbis Class.

“Các trận đánh diễn ra như thế nào? Anh ấy có thắng không?”

“Chà, họ sẽ ngang nhau. Rốt cuộc thì sinh viên của Orbis Class thực sự rất chăm chỉ. Tất nhiên, đó chỉ là vì tôi đã dừng trận chiến trước khi chúng trở nên quá nóng.”

Tôi không biết Art de Gartis thực sự mạnh đến mức nào, nhưng có vẻ như khá khó để nói liệu anh ta hay các sinh viên Orbis Class vượt trội hơn trong các trận chiến của họ. Adriana thở dài khi nhấp một ngụm nước từ căng tin của mình.

“Cái này là có thể hiểu được. Chúng ta rất tài năng và có rất nhiều sinh viên trong Orbis Class thực sự nghĩ rằng chúng ta sẽ trở nên mạnh mẽ mà không cần phải nỗ lực gì cả.”

Có một số sinh viên chỉ dựa vào tài năng của họ và không có gì khác, nhưng cũng có những sinh viên như Adriana tiếp tục luyện tập chăm chỉ, vì vậy sự không thích mà Orbis Class dành cho Royal Class khá là vụn vặt.

“Tệ nhất là, Orbis Class gần như buộc sinh viên của mình phải ghét Royal Class. Giáo viên cũng như các Senpai. Họ nói với họ những điều như, 'Hãy cố gắng hết sức nếu bạn không muốn thua lỗ khốn đó'...”

Orbis Class đã cố tình kích thích mặc cảm của sinh viên đối với Royal Class để khiến họ học tập chăm chỉ hơn. 'Mấy người không có tài năng gì, vậy các người nghĩ rằng mình có thể lười biếng sao? Làm thế nào các người sẽ đối phó với Royal Class nếu không làm việc chăm chỉ hơn?' Một cái gì đó như thế.

Tôi nghe nói gần như là họ đang ở trong quân đội. Adriana biết rằng có một số bạn cùng lớp của mình ghét Orbis Class, nhưng cô ấy không có ý kiến đặc biệt nào về họ. Cô ấy dường như lo lắng nhiều hơn về các vấn đề cấu trúc.

"Vậy cô thích hay không thích họ?"

"À, thì ra là thế. Nó không giống như không có gì xảy ra."

Adriana nở một nụ cười hơi ngượng ngùng khi chúng tôi nói về chủ đề đó.

"Một chuyện gì đó đã xảy ra?"

"Huh? À... Vâng. Chúng tôi không đánh nhau. Vấn đề là... khá khó khăn."

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

Trước câu hỏi của tôi, Adriana khẽ gãi má, tỏ vẻ hơi hoang mang.

"Chà... Một trong những người Orbis Class...đã theo dõi tôi khá lâu rồi..."

"Theo dõi? Vì cái gì lại—À. Không đời nào."

Cái nhìn hơi bối rối của Adriana khiến tôi nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

“Có phải một anh chàng nào đó đã yêu cô từ cái nhìn đầu tiên hay gì đó không?”

“...V-vâng...”

Adraina khẽ gật đầu, mặt đỏ bừng.

Chắc chắn, không có gì lạ lùng hay đáng ngạc nhiên khi một chuyện như vậy xảy ra.

“Chà, ngay cả khi tôi nói với cậu ấy rằng tôi dự định trở thành Thánh Hiệp sĩ của Giáo hội Towan, cậu ấy vẫn không từ bỏ... anh chàng đó đúng là rắc rối.”

Vì cô ấy sẽ trở thành Linh mục của Towan, cô ấy không thể chấp nhận trái tim của anh ấy, cho dù anh ta thích Adriana đến mức nào. Cô đã nói với anh điều đó rất nhiều lần, nhưng anh vẫn không thể hiểu được lời cô nói.

Có vẻ như Adriana đã không đánh nhau với họ, nhưng cô ấy vẫn gặp một số rắc rối với họ.

“Mọi thứ có lẽ cũng thực sự khó khăn với cô. Nếu có chuyện gì thì nói cho tôi biết...”

Điều này không chỉ áp dụng cho Orbis Class, Adriana ở một vị trí mà cô ấy không thể chấp nhận tình yêu của bất kỳ ai, ngay cả khi cô ấy thích họ.

“Uhm... điều đó có thể hơi rắc rối. Vì vậy... Trong khi tôi nghĩ về cậu như một người bạn, tôi muốn

chúng ta thận trọng hơn một chút vì những người khác có thể nghĩ khác.”

Adriana chỉ cảm thấy thoải mái một cách hợp lý với những người khác giới, nhưng những người khác có thể tin rằng đó là điều gì đó hơn thế, vì vậy có vẻ như tôi đã vô tình làm hại cô ấy. Về mặt cô hơi tồi lại.

Adriana đuổi người.

“Urg... Tôi chỉ cảm thấy thoải mái khi ở bên cậu thôi, Kouhai. Cậu có vẻ không phải là người quan tâm đến tôi như vậy.”

"Cô có thể nói vậy?"

“Đương nhiên, rõ ràng.”

Adriana mỉm cười với tôi.

Tôi đã nghĩ rằng cô ấy chỉ tốt bụng và dễ chịu với mọi người, nhưng đó là lần đầu tiên tôi nhận ra rằng cô ấy thực sự là một người khá cẩn thận trong những việc như vậy.

Có phải vì tôi đã không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy tôi đang cố gắng đến gần Adriana hơn những gì chúng tôi đã có?

Adriana mỉm cười, có vẻ cô đơn khi cô ấy đang loay hoay với bình nước của mình.

“Nếu ai đó mà tôi coi như một người bạn quý giá cố gắng tiến hơn thế nữa... Tôi nên làm gì trong tình huống đó...?”

Cô sẽ không thể chấp nhận tình yêu của họ.
Một tình huống mà cô ấy chỉ muốn ở lại như
những người bạn trong khi bên kia thì không.
Có vẻ như Adriana thấy mình đang ở trong tình
huống như vậy vào lúc này.

“Giả vờ không chú ý đến cảm xúc của họ... sẽ rất
tệ, phải không?”

Đó dường như là một vấn đề riêng biệt với những
gì đã xảy ra với Orbis Class.

Ai đó thích cô ấy, nhưng người đó là một người
bạn rất quý giá của Adriana. Họ không thể là gì
hơn ngoài tình bạn, và cô cũng không muốn họ là
gì khác.

Tuy nhiên, Adriana dường như không thể quyết
định liệu việc giả vờ không để ý đến cảm xúc của
đối phương có đúng hay không.

“Điều đó thực sự sẽ rất tệ.”

Tôi trả lời cộc lốc trước khi nhấp một ngụm nước
từ bình.

Tôi có thực sự muốn nói những lời mà tôi đã nói
với Adriana không?

Tôi không biết.

Có câu nói rằng thậm chí mười người không đủ để
hoàn thành mọi việc.

Nó có nghĩa là một người chỉ bận rộn như vậy.

Thành thật mà nói, tôi thậm chí không cần mười.

Tôi ước mình chỉ có ba, không hơn không kém. Một được đặt ở băng Rotary, một ở Temple, và một dành cho cuộc sống riêng tư của tôi. Dành thời gian riêng tư là cần thiết bởi vì, cuối cùng, các mối quan hệ con người của tôi trong Temple cũng rất quan trọng, vì vậy tôi không thể bỏ qua nó. Tôi không biết liệu mình có thể giải quyết mọi thứ chỉ bằng sức lực của mình hay không. Tuy nhiên, không có gì như thế là có thể. Tất nhiên, chia tôi thành ba là không thể, ngay cả với [Viết lại], vì vậy tôi phải tự mình làm mọi thứ. Tôi đã phải sống một cuộc sống khốn khổ chết tiệt như vậy, mặc dù không ai yêu cầu tôi phải làm thế. Không, nhưng thành thật mà nói, nếu ai đó thực sự yêu cầu tôi làm tất cả những điều đó, tôi không nghĩ mình sẽ làm việc chăm chỉ như vậy. Tôi vào ký túc xá của Class B vì công việc của tôi cho câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật. Harriet và Adelia là những người duy nhất có chuyên ngành ma thuật trong Class A. Tôi không chịu trách nhiệm thuyết phục Adelia vì đó là công việc của Harriet. Những gì tôi định làm là nói chuyện với hai sinh viên chuyên ngành ma thuật từ Class B và B-2, Louis Ancton.

Louis Ancton đã từng giúp tôi chuẩn bị cho bài kiểm tra giữa kỳ trong học kỳ đầu tiên của chúng tôi, mặc dù tôi đã ép buộc anh ấy một nửa.

“Này, cũng lâu rồi nhỉ?”

“Ừm, À... Reinhardt. ừm, vâng...”

Louis Ancton, gã một sách đó, vẫn cứ người khi nhìn thấy tôi. Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ làm bất cứ điều gì với anh ta. Tôi chỉ đề nghị anh ấy học cùng, và tôi đã không nói bất cứ điều gì nặng nề với Louis hoặc cố gắng tống tiền anh ấy.

“Tôi sẽ đưa ra cho cậu một đề nghị tuyệt vời.”

“...Huh?”

“VẬY hãy đến phòng thí nghiệm ma thuật. Mang cả Anna và Christina nữa.”

“Huuuh?”

Chết tiệt. Mặc dù tôi không thực sự làm phiền Louis, nhưng ai lại thích một anh chàng nói chuyện với mọi người bằng giọng điệu ra lệnh như vậy?

Tốt...

Thành thật mà nói, hành động như vậy dễ dàng hơn nhiều so với việc đưa ra những lời giải thích chi tiết mọi lúc. Khi tôi nói, “Này! Đưa cái đó cho tôi!” họ chỉ cần đưa nó, và khi tôi nói, “Này! Làm cái này!” họ sẽ làm điều đó.

Nó rất thoải mái...

Có vẻ như tôi đã vượt qua điểm không thể quay lại từ lâu.

Tôi chỉ không thể giúp nó nữa...

* * *

Có hai sinh viên chuyên ngành ma thuật trong Class B:

—B-5, Christina, người có tài năng về [Giả kim thuật] và [Bùa mê].

—B-6. Anne de Gerna, người có tài năng trong [Ma thuật đen].

Sau đó là B-2. Louis Ancton, người không có tài năng liên quan đến Ma thuật nhưng đã nghiên cứu về nó.

[Bùa mê] là một lĩnh vực ma thuật rất tốn kém, như tôi đã nghe từ Harriet. Đó là một hệ thống Ma pháp không dễ học và phương pháp của nó được bảo vệ nghiêm ngặt.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là nó là một loại Ma pháp hiếm hay nó là một hệ thống Ma pháp cấp cao hơn.

A-7 Adelia có tài năng [triệu hồi] và [chế tạo phép thuật]. Trong khi [Bùa mê] chỉ được sử dụng để mê hoặc các đồ vật, thì [chế tạo phép thuật] được sử dụng để tạo ra những cỗ máy chạy bằng ma thuật. Một ví dụ điển hình là tàu mana hoặc cổng dục.

[Chế tạo phép thuật] là một hệ thống Ma pháp cấp cao thậm chí không thể so sánh với lĩnh vực [Bùa mê].

Tất nhiên, Harriet, người có tài năng về [Ma pháp], nắm giữ tài năng tuyệt đối nhất trong số tất cả các tài năng liên quan đến phép thuật.

Vậy điều gì độc đáo về B-6 Anna de Gerna?

Tài năng của cô là [ma thuật đen].

Mặc dù đây là loại ma thuật khá quỷ quyệt và xấu xa, nhưng vẫn có những Hắc pháp sư trong số các giáo viên ở Temple. Rốt cuộc, không phải mọi phần của [ma thuật đen] đều được sử dụng để nguyên rửa người khác. Họ chỉ đơn giản là nghiên cứu lĩnh vực ma thuật và khoa học được gọi là [ma thuật đen].

"Vì thế. Ờm... tôi đã mang mọi người đến."

"Ồ tốt đấy. Cậu đã làm rất tốt đấy, anh bạn."

Dù sao đi nữa, Louis Ancton đã đến phòng thí nghiệm phép thuật của Class B cùng với hai người kia, như tôi đã nói với anh ấy. Tôi có thể thấy vẻ mặt của Louis hơi cứng lại khi tôi nói với anh ấy rằng anh ấy đã làm rất tốt.

Có vẻ như Louis cảm thấy hơi nhục nhĩ khi bị coi như tay sai của tôi như vậy. Không, nhưng tôi thực sự chỉ muốn nói rằng anh ấy đã làm rất tốt.

Trong khi cả hai đã nhìn thấy khuôn mặt của tôi trước đây, chúng tôi đã không nói chuyện với nhau.

Không ai trong số họ biết lý do tôi gọi họ đến đây, vì vậy họ khá tò mò cũng như hoang mang, mỗi người theo cách riêng của mình.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là họ đã đến, mặc dù đó là một người mà họ thậm chí không thân thiết đã gọi cho họ.

Cuối cùng, tôi vẫn cho rằng ấn tượng đầu tiên là rất quan trọng. Tôi đã không làm bất cứ điều gì như thế trước đây kể từ khi tôi cư xử như một con chó đại trong học kỳ đầu tiên của chúng tôi.

Sau khi học kỳ thứ hai bắt đầu, tôi đã giữ im lặng, ngoại trừ lần tôi đấu kiếm với một học sinh từ Orbis Class trong Lớp học Kiếm thuật của mình. Tất nhiên, vẫn có tin đồn về những hành động bất thường của tôi ở Darklands trôi nổi.

Tuy nhiên, điều đó khác xa với hành động như một tên cặn bã.

Dù sao thì cả hai người họ đều đến khi tôi nói rằng tôi đang tìm họ, và tôi không biết mình sẽ làm gì nếu họ không đến.

—Christina đeo một cặp kính trên mũi và thắt bím mái tóc màu cam. Cô ấy mặc một chiếc áo choàng trắng, trông giống như áo choàng của các bác sĩ,

với nhiều vết bẩn trên đó. Một số trong số chúng có thể được cho là đến từ các thành phần thuốc, và một số khác dường như là bụi bẩn.

Ai cũng biết rằng quần áo của cô ấy sẽ luôn xuất hiện như vậy bởi vì cô ấy thường xuyên xử lý thuốc thử giả kim cũng như thực vật và thảo mộc.

—Anna de Gerna không tỏ ra cảm giác ảm đạm như Dettomolian khiến tôi muốn hỏi xem anh ấy có ổn không. Đôi mắt cô lúc nào cũng có vẻ trống rỗng. Cô ấy có mái tóc đen, đôi mắt đen và mặc một chiếc áo choàng đen. Tuy nhiên, làn da của cô hơi nhợt nhạt.

Nếu Dettomolian giống như một Skeleton, thì cô ấy giống như...

Một ma cà rồng thực sự cần một túi máu.

Ngay cả Eleris cũng không có nước da xấu như vậy.

Cô ấy có vẻ hơi ốm yếu với làn da hơi nhợt nhạt.

Nếu ai đó đang tìm kiếm một ví dụ về một cô gái xinh đẹp tỏa ra hào quang rất đen tối, thì đó chính là cô ấy.

Dù sao thì tất cả bọn họ đều đang nhìn chăm chăm vào tôi.

“Tôi không bắt mọi người đến đây để chửi các cậu hay gì đó. Đây là ký túc xá của mọi người. Chỉ cần ngồi xuống, các cậu.”

Tôi đang cố nói chuyện tử tế, nhưng cuối cùng tôi lại thốt ra mệnh lệnh.

Cái quái gì vậy?

Tôi đã quá quen với điều đó? Phải chăng tính cách của Reinhardt, hiện thân của câu nói “Mạnh chống yếu, yếu chống mạnh” đã ăn sâu vào con người tôi?

Tất cả họ, kể cả Louis Ancton, ngồi xuống.

Những người đó đều có tính cách khá khác nhau.

Class B là trọng tâm chính của câu chuyện và tất cả các mô tả, vì vậy tôi biết tất cả các đặc điểm của từng nhân vật. Tất nhiên, tôi cũng đã biết rõ hơn về các thành viên từ Class A.

—Louis Ancton là một người luôn tự cao tự đại và là một tên ngốc coi thường bất cứ ai ngu hơn mình đến mức thậm chí phớt lờ họ.

—Christina thông minh, vui vẻ và tò mò.

—Anna de Gerna tỏa ra một bầu không khí khá ghê rợn và u ám, nhưng thực ra cô ấy không đến nỗi tệ.

Tuy nhiên, trước mặt tên tội phạm có vẻ là tôi, cả ba người họ đều đông cứng như chuột trước mèo, mặc dù họ đều có những tính cách khác nhau.

Ồ, đó là một điều tốt, tôi đoán vậy.

Nói chuyện với họ dễ dàng hơn rất nhiều khi họ bình tĩnh như vậy.

“Các cậu có ý định thành lập thứ gì đó giống như một nhóm nghiên cứu phép thuật không?”

“...Nhóm nghiên cứu phép thuật?”

Tất cả bọn họ có vẻ khá bối rối vì họ không ngờ rằng những lời này lại thốt ra từ miệng tôi.

Tôi khá chắc chắn rằng họ coi tôi là một loại siêu ác nhân nào đó, nhưng tôi thực sự không lên kế hoạch cho bất cứ điều gì xấu xa hay bất cứ điều gì, tất cả những gì tôi làm là lên kế hoạch để giúp những kẻ đó thành công sau này.

Làm thế nào họ sẽ hối hận khi nghe những lời của tôi?

Những kẻ đó sẽ cảm ơn tôi sau.

Mặc dù... tôi không biết đó là khi nào.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading